

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. II. De numero unctionum ad hoc Sacramentum requisitarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

dubio decimo. Habens curam animarum tenetur ex iustitiâ petenti subdito hoc Sacramentum per se vel alium administrare: non habens curam animarum tenetur ex Charitate id ei administrare, qui graviter eo indigere conferetur, ut si sine omni Sacramento esset moriturus.

SECTIO SECUNDA.

De numero unctionum ad hoc Sacramentum requisitarum.

I. Quor. & quæ unctio- nes sint de essentiâ huius Sacramenti.

PRÆCIPUA difficultas in hac materiâ, est, quot & quænam unctioes sint de essentiâ huius Sacramenti. Concilium Florentinum requirit septem, nam præter unctioes quinque sensuum (tactus enim peculiariter tribuitur manibus) sextam assignat in pedibus, & septimam in renibus. Hæc tamen postrema ferè omittitur, nec censetur de essentiâ Sacramenti. Quod etiam Suarez disp. quadragesimâ, sect. secundâ, num. sexto, & Coninck dubio tertio docent de sextâ, nempe frequenter omitti, nec nisi ob consuetudinem loci necessariò adhibendam.

II. Quæstio præcipue procedit de quinque primis unctionibus.

Quæstio itaque est de quinque primis, an sint de essentiâ, an solum de integritate huius Sacramenti. Prima sententia, eaque communis ait quinque primas unctioes ita esse necessarias ad hoc Sacramentum, ut nec detur gratia antequam omnes absolvantur, nec vel unâ omisâ constituatur Sacramentum, magis quàm si materia & forma in aliquo alio Sacramento omitteretur: ita Suarez disp. quadragesimâ sextâ, sect. secundâ, num. octavo, Bellarminus, Valentia, Henriquez, Coninck disput. decima-nonâ, dubio tertio, licet inclinet in contrariam sententiam. Prima probatio deducitur ex praxi universali, & materiâ assignatâ à Conciliis. Secunda, quia omnes unctioes ordinantur ad integram animæ sanitatem, quæ tamen non significatur nisi quinque illis unctioibus perfectis.

III. Probabile tamen est, quamlibet partialem unctionem constituturæ partiale Sacramentum, & statim conferri gratiam.

Secunda tamen sententia non caret probabilitate, quæ docet quamlibet partialem unctionem constituere partiale Sacramentum, & gratiam statim conferre, omnes autem totale: hanc sententiam innuit Scotus, Paludanus, Joannes Medina, & alii, & insinuare videtur Sanctus Thomas in supplemento, quæst. vigesima-nonâ, articulo secundo, dum hoc Sacramentum quoad unitatem comparat Eucharistiæ: tenet Præpositus dub. decimo, num. octogesimo quinto, qui

alios citat, & probabilem censet Suarez citatus, numero nono.

Probatur solvendo secundam rationem pro contrariâ sententiâ; esto enim omnes quinque unctioes significant completam & integram animæ sanitatem, singulæ tamen significare possunt partialem, & sic omnes simul dare integram sanitatem, seu munire animam per auxilia ad vincendas tentationes, quæ oriri possunt in ullis ex quinque sensibus. Confirmatur: In ordine singulæ ordinationes partiales constituunt unum ordinem totalem: imo ordo Sacerdotii non constituitur completè sine duabus partialibus ordinationibus, per quas sigillatim datur potestas consecrandi & absolvendi.

IV. Singula quinque unctioes significant partialem animæ sanitatem, omnes totalem.

Confirmatur secundo: Nam unctio renum, licet non videatur dubium quin conferat gratiam, cum assignetur à Concilio tanquam pars huius Sacramenti æquæ ac aliæ unctioes cum simili formâ, non tamen est pars essentialis, cum juxta rubricas Romanas omitti possit, imo & frequenter omittatur, ergo nec aliæ. Confirmatur tertio: Si namque Sacerdos, qui unam vel alteram unctioem perfecit, moreretur aut morbo impediretur alius deberet progredi, non tamen iterare eas quæ prius erant positæ, ergo non sunt partes essentielles; hæc enim omnes poni debent ab eodem Sacerdote: unde non potest unus Sacerdos ponere materiam, lavare puerum exempli gratiâ in Baptismo, alter pronunciare formam, imo nec unum pronunciare unam partem formæ, & alius aliam, quod tamen hic contingeret, cum singulæ formæ partiales aliquid diversum afferant ab aliis.

V. Deinde, unctio renû non est pars essentialis huius Sacramenti, ergo nec ulla in particulari ex aliis.

Secunda ratio contrariæ sententiæ soluta est in probatione nostræ sententiæ. Ad primam dico, cum aliquæ unctioes quæ assignantur à Concilio, omitti possint, non esse rationem cur ulla in particulari sit essentialis, licet aliqua decentiæ causâ facilius omittatur. Licet tamen videntur quinque illæ unctioes non posse omitti, cum celerrimè omnes peragi possint sub unâ formâ dicendo: *Per istam Sanctam Unctionem, & piissimam suam misericordiam indulgeat tibi Deus quicquid deliquisti per visum, auditum, odoratum, gustum & tactum*: quam formam pastorale Mechliniense ponit tanquam sufficientem, etiam cum unctioe unius organi, quando est periculum infectionis, quod pastorale quoad hoc punctum Anno 1588. approbavit tota Universitas Lovaniensis unâ cum Archiepiscopo Mechliniensi, ut refert Coninck dubio tertio.

VI. Solvitur obiectis de- ductis ex praxi universali.

